

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 79.

Tiende Session.

45de Møde.

Tirsdagen den 14de December Kl. 7 Aften.

(Fornat.)

Præs. Den ærede Landstingsmand, der nu havde Ordet, meente, at man ikke, som skeet er i det andet Tilfælde, kan anføre en bestemt Sum, der skal fordeles paa flere Aar; men han har dog vist mange Gange selv stemt for saadanne Forslag, hvorved der bevilgedes en bestemt, paa flere Aar fordeelt Sum til Veianlæg, Jernbaner og mange andre for Staten gavnlige Foretagender. Saaledes finder jeg ogsaa, at der ingensomhelst fornuftig Grund er tilstede til at afvise Forslaget om, at der under Forventning om en Bevilling af 60,000 Rd. i det Hele bevilges 20,000 Rd. til Helsingør taar. Deri have den ærede Landstingsmand og den ærede Forslagsstiller Ret, at man maa siden bestemme en Sum, som skal betales i hvert løbende Finantsaar; men hvis disse to Endringsforslag skulde gaae igjennem, saa er det tilbagestaaende Beløb saa at sige skrevet i Glemmebogen. Det staaer da kun anført paa Bagen af et Finantslovsforslag, og ingen Mennesker bryde sig derom. Er der en absolut Nødvendighed tilstede for at bevilge mere, vil jeg troe, at, naar man sætter alle Kræfter i Bevægelse, vil det kunne sættes igjennem. Men naar det een gang er sagt, at disse to bestemte Summer skulde ydes og ikke maae overskrides, saa kan man hvert Aar sige: for det Aar, den Finantslov dreiede sig om, bevilgedes der 20,000 og 100,000 Rd., men hvorledes Rigs-

dagen nu skal gjøre, maa den paany tage Bestemmelse om. Hvilke Summer der da skulle anvises til at fuldende Bærket, bliver det Rigsdagens Sag at afgjøre. Det er det, de ærede Landstingsmænd synes ikke at ville vide Noget af, at saadanne Tilfælde have vi allerede haft mange af tidligere. Jeg vil f. Ex. erindre om den Hjælp, som Jyderne fik for Krigsmøest. Man indrømmede dengang vel villigt en stor Sum paa den Condition, at Forholdene nærmere skulde undersøges. Nu vil jeg spørge: er det ikke et ganske lignende Tilfælde? (Lehmann: Nei!) Ja, da veed jeg virkelig ikke, hvorledes man skal gaae frem for at fordele Summen. Hvad der kan spares derved, bliver det Regjeringens Sag at sørge for. Jeg kan ikke forstaae dette anderledes, og naar den ærede Landstingsmand vil gjøre en anden Opfattelse gjældende, troer jeg, at han kommer i Modstæelse med sig selv.

Madvig: Ja, den ærede Landstingsmand, der sidder tilhøre for mig (Lehmann), kan vist tale for sig selv, hvis han finder det Umagen værd; men hvad der er at sige, er kort sagt. Den ærede Landstingsmand og jeg have ofte bevilget saadanne store Summer, som skulde fordeles paa flere Aar, men det er skeet ved særskilte Love, ikke i Finantsloven, og derom er Spørgsmaalet. Det er meget vanskeligt at faae mange brave Mænd til at adskille Form og Indhold og at see, hvilken af disse to Ting der tales om, og dette bliver naturligtvis vanskeliggere, naar de Paagjældende tillige have en Interesse af at faae Indholdet frem, uagtet det ikke passer til Formen. Det, her tales om, er om Formen af Finants-